

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering
van de handhaving
van de oude
Gereformeerde beginselen

Meditatie Ambtelijke praktijk

Kerkelijk actueel

Voor de jeugd Sprekend verleden

Nabij God zijn

‘En de man van welken de duivelen uitgevaren waren, bad Hem dat hij mocht bij Hem zijn’ (Lukas 8: 38a).

Het is nog maar even geleden dat in het gebied van Gadara een huiveringwekkend gebed gebeden is. Het gebed van de inwoners van Gadara: *‘En de gehele menigte van het omliggende land der Gadarenen baden Hem, dat Hij van hen wegging’*. Want voor deze Gadarenen weegt het verlies van hun varkens zwaarder dan de verlossing van hun ziel. De Heere Jezus willigt dat verzoek in. Hij keert Zich om en begeeft Zich in de richting van het schip. Hij zal het land van de Gadarenen gaan verlaten.

Maar op het moment dat dat gebeurt, klinkt daar, aan de oever van het Meer van Galilea nóg een gebed. Een gebed dat van een totaal andere inhoud is. Een gebed, door de liefde gedreven. Het is het gebed van de genezen bezetene. Deze man, die het voorwerp is geworden van de opzoekende liefde en herstellende genade van God, kent nog maar één verlangen. *‘En hij bad dat hij mocht bij Hem zijn’*. Laten we over dat gebed een ogenblik nadenken. Wat is het voor verlangen dat daaruit spreekt?

Het is om te beginnen een verlangen dat God Zelf in het hart van deze man heeft gewerkt. Nog maar enkele uren geleden kwam er heel andere taal over de lippen van de man. Toen kwam hij, bezeten door een legioen van duivelen, dreigend op de Heere Jezus aangestormd en riep hij het in blinde vijandschap uit: *‘Wat heb ik met U te doen, Jezus, Gij Zoon Gods des Allerhoogsten?’* Toen was er niets in deze man uit de graven, dat verlangde naar de nabijheid van Christus.

Van nature is dát ook ons beeld. Al zeggen we het niet met zoveel woorden, het *‘wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben we geen lust’* ligt op de bodem van ons natuurlijke hart.

Maar nu is Gods liefde voor deze verlorene in Gadara zo groot geweest, dat Hij Zijn Zoon naar Gadara gezonden heeft. En Christus heeft het – in gehoorzaamheid aan Zijn Vader gezegd: *‘Laat ons overvaren aan de andere zijde van het meer’*. Door een nacht van storm en golven is Hij naar Gadara gekomen. Hij heeft de bezetene in zijn verlorenheid en vijandschap opgezocht. Hij heeft deze man tot stilstand gebracht en in het stof laten neervallen. Hij heeft deze bezetene met een enkel machtswoord bevrijd van zijn duivelse bezetters. En Hij heeft de man gebracht aan Zijn voeten.

En toen is er in het hart van de genezen bezetene wederliefde gekomen. Wederliefde die blijkt uit het verlangen naar de **nabijheid** van Christus. Ook al wordt Hij verworpen door de mensen, uitgeworpen uit het land van Gadara – de genezene wil bij Hem zijn. Al zou hij de voeten van Christus maar mogen wassen. Al zou hij Diens schoenriemen maar mogen losmaken.

Onlosmakelijk daarmee verbonden is het verlangen naar meer **onderwijs** van Christus. Dát ligt ook opgesloten in zijn gebed om bij Christus te zijn. Deze man was aan de voeten van Christus gebracht als een leerling. En hij had daar beeldend onderwijs ontvangen. Wat zal er een verwondering geweest zijn in zijn hart, toen Christus hem in het beeld van de wegstormende en verdrinkende varkens liet zien, waar hij naar recht had moeten eindigen. Terwijl hij nu mocht zitten aan de voeten van Christus. Wat zal er een verwondering zijn geweest in zijn hart, toen hij in het gebed van de Gadarenen zijn eigen oude vijandschap tegen Christus beluisterde, en beseftte dat Christus die vijandschap overwonnen had. Zo heeft de Heere de genezen bezetene onderwijs gegeven. En nu verlangt hij naar méér onderwijs. Hij wil zijn plaats aan de voeten van Christus niet kwijt.

En dan is er nóg een derde achtergrond van het gebed van de bezetene. Hij verlangt ook naar de **bewaring** van Christus. Bevreesd als hij is om weer terug te vallen in zijn oude bestaan. Zonder de gemeenschap met Christus zal hij nooit bestand zijn tegen een legioen van duivelen, tegen de macht van de zonde, tegen zijn eigen oude mens.

Herkent u het gebed van deze genezene? Vindt het weerklank in uw ziel? Is het u goed *‘nabij God te wezen’*? Is het u te doen geworden om Zijn nabijheid, Zijn onderwijs en Zijn bewaring? Of... geldt het nog van u: *‘en zij baden Hem, dat Hij van hen ging’*?

A.J.T. Ruis

Jozef, verwend en narcistisch?

Als je in de Bijbel het levensverhaal van Jozef leest, dan val je van de ene verbazing in de andere. Wat hij heeft meegemaakt, dat is bijna ongelooflijk. Een slaaf die onderkoning wordt! Alles lukt hem. En daarbij is hij nog mooi ook. Het lijkt wel of je een roman in handen hebt. Nou, zo zien veel mensen het ook. Hollywood heeft van Jozef een filmheld gemaakt. En er is van alles over Jozef gezegd. Hij zou een verwend, narcistisch ventje geweest zijn. Iemand met een hoge dunk van zichzelf, die graag bewonderd wilde worden. Maar de Bijbel laat ons iets anders zien. Namelijk dat de weg van Jozef een voorbeeld is van de weg die de Heere Jezus zou gaan. Van kruis naar kroon. Hij is een type van de Christus. Meer dan Jozef is hier! Ik wil samen met jullie de geschiedenissen van Jozef gaan lezen. Want er is zoveel uit te leren, voor jongeren en voor ouderen!

Jozef wordt geboren in een instabiel gezin. Vader Jakob heeft meerdere vrouwen. En uit al die vrouwen heeft hij verschillende kinderen. Nou, dat moet natuurlijk wel fout gaan. Daar kan Gods zegen niet op rusten. Er is jaloezie onder de vrouwen, er is ruzie in de tenten.

Daar had Jakob zelf veel schuld aan. Want hij liet overduidelijk zijn voorkeur blijken. Hij hield het meest van Rachel. En toen ze samen eindelijk een kind kregen, trok hij dat voor. Hij verwendte Jozef. We lezen dat Jakob een 'veelvervige rok' aan Jozef geeft. In het Hebreeuws staat er een woord dat wijst op een koninklijk gewaad. Een prachtig kledingstuk, voorzien van de mooiste kleuren. Jozef leek er net een prins mee.

Maar Jakob maakt hier een grote fout. Hij wil met dit kledingstuk Jozef gelukkig maken. Maar hij bereikt het tegenovergestelde. Die rok brengt eigenlijk alleen maar ellende. Juist daardoor worden de broers hatelijk tegen Jozef. Dat gebeurt vooral door de zonen van Bilha en Zilpa. Die hebben al een minderwaardigheidscomplex omdat hun moeders slavinnen zijn. En zij accepteren niet dat Jozef zo'n hoge plaats van Jakob krijgt. Ze haten Jozef. En daar heeft Jakob veel schuld aan.

Dit verkeerde opvoedgedrag zien we ook nu nog. Dat ouders hun kind verwennen.

Dat gebeurt natuurlijk uit liefde. Sommigen hebben lang op een kind moeten wachten, en ze zijn er zo gelukkig mee, dat ze dat kind alles willen geven. Wat ook voorkomt is, dat ouders er een lievelingskind op nahouden. Soms gebeurt dat terwijl ze het zelf niet eens in de gaten hebben. Maar als één van de kinderen bijvoorbeeld heel slim is en voor dokter leert, dan kan het gebeuren dat ouders het tegen de visite alleen over dat kind hebben. En de andere kinderen, die minder goed mee kunnen, of die een minder goede baan hebben, daar hoor je ze bijna niet over.

Nou, wat doet dat met die kinderen? Allereerst met dat lievelingskind zelf? Verwennen is natuurlijk nooit goed. Verwennen is 'verkeerd wennen', volgens het woordenboek. En zulke kinderen krijgen het dus moeilijk in het leven. Want die gaan denken dat al die verwennerij heel gewoon is. Ouders kunnen weleens denken dat ze goed voor hun kind zijn door het van alles te geven en toe te staan. En 'nee' zeggen, vinden ze zo zielig. Maar hoe dwaas zijn ze dan bezig. Verwennen is nadelig voor een kind. En ook voor de ouders zelf. Je ziet het bij Jakob en Jozef. Die rok heeft aan Jozef bijna het leven gekost. En voor Jakob is die rok jarenlang oorzaak van tranen geweest. Die heeft zijn haren grauw van verdriet gemaakt. Allemaal het gevolg van die verkeerde liefde van Jakob voor Jozef.

En zulke voorbeelden staan er meer in de Bijbel. Denk aan Eli. Die zijn zonen Hofni en Pinehas niet eens zuur aan kon zien. En dat heeft mede tot hun ondergang geleid. Of David, die kon zijn zoon Absalom maar niet bestraffen. Met welk gevolg? Absalom, Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom. Och dat ik voor u gestorven ware.

Jakobs voorliefde bracht Jozef in gevaar. En hij verwekte zijn andere kinderen ook nog eens tot jaloezie. Maar Paulus zegt in Efeze 6:4 En gij vaders, verwekt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de lering en vermaning des Heeren. En bij dat onderwijs hoort ook dat er weleens 'nee' gezegd moet worden, en ook dat kinderen gekastijd moeten worden.

Trouwens, in het leven der genade verwent de Heere zijn kinderen niet. Integendeel, Hij brengt ze door veel verdrukkingen in het Koninkrijk der hemelen. En Hij moet ook weleens kastijden, want dat is nuttig. Uit de manier waarop de Heere Zijn kinderen opvoedt, leren wij dat Hij het niet goedkeurt als kinderen worden voorgetrokken. Laat dat tot troost zijn als jij ook zo'n ervaring hebt. Jij lijkt niet mee te tellen. Er wordt niet naar jou geluisterd. Je krijgt thuis alleen maar een grauw en een snauw. Laat het je tot troost zijn dat de Heere zo niet is. Bij Hem wordt er niemand voorgetrokken. Voor Hem zijn alle mensen gelijk.

M.A. Kempeneers
makempeneers@kliksafe.nl

Genesis 37:3

En Israël had Jozef lief, boven al zijn zonen; want hij was hem een zoon des ouderdoms; en hij maakte hem een veelervigen rok.

Gaat het over de vertaling van de Bijbel, dan is daar al heel wat over geschreven of veel discussies over gevoerd. Diverse vertalingen liggen op tafel. Nu behoort dit het criterium te zijn: geeft de vertaling de juiste, zuiverste weergave van de grondtekst. Kan de vertaling voldoen aan de bronnen: Hebreeuws, Grieks en Aramees. Aan dit criterium voldoet de Statenvertaling. Ook in onze tijd is er strijd over de vertaling van de Bijbel en soms is er zelfs sprake van verdacht-making. Grondig onderzoek is en blijft een geboden zaak. Het is een rijke gave Gods Woord te bezitten in onze eigen taal. Er zijn Bijbels in overvloed. Wij hebben het rijkste, kostbaarste bezit in huis en dat al zoveel jaren. Het kunnen kopen en bezitten van de Bijbel is het tastbare bewijs van Gods liefde en zorg ten opzichte van ons. Als het Woord er niet was, wisten we van niets.

Prediking

Er zou ook geen prediking, ware, Bijbelse prediking zijn. Het 'zo zegt de Heere in Zijn Woord' zou niet gehoord worden. Dat de prediking hoogst belangrijk, zelfs noodzakelijk is en tot rijke zegen wordt gesteld, wordt in art. 14 op de juiste wijze weergegeven. Niet tijdgebonden, maar Schriftgebonden. Opvallend is dat het artikel begint met het belijden dat het God belijft heeft Zijn werk der genade door de prediking van het Evangelie in ons te beginnen. Allereerst moeten we denken aan wat we lezen. Zijn werk dat is Gods werk en dat werk wijst op en spreekt van genade. Dat is de onverdiende gunst van de Heere, die schittert in het doen Gods voor de zondaar en in de zondaar. In hoofdstuk 2 van de Leerregels is gewezen op Gods rechtvaardigheid en Zijn liefde. De handhaving van Zijn rechtvaardigheid en de verwer-

De liefde Gods in Christus. Wonderlijk. Rijk. Veelomvattend.

DL V art. 14 (1)

kelijking van Gods liefde zijn er door de genoegzaamheid van de offerande van Christus. Het werk Gods in de zondaar wordt duidelijk getekend in hoofdstuk 3 en 4 van de Leerregels. Hoofdstuk 5 wijst op de volharding der heiligen. Hoe zuiver Schriftuurlijk wordt het werk Gods beschreven. Laten we er toch acht op geven, want wat er ook door de tijdsomstandigheden verandert, het werk van God de Heere verandert niet. Het is geboden nauwkeurig na te gaan, bijzonder voor het geestelijke leven, dat het werk van Gods genade er is en blijft. Dat werk Gods is er voor de zondaar en, zegt artikel 14, het heeft een begin. Daar moet dus iets gebeuren in de mens. Een Goddelijk begin. Een begin van Gods genadewerk. Als gezegd wordt dat er iets gebeuren moet, dan zijn de opmerkingen niet van de lucht. Gebeuren. Men zegt: daar hoeft niets meer te gebeuren. Alles is gebeurd. We kunnen toch zingen: alles, ja alles is volbracht. Jezus heeft uitgeroepen 'het is volbracht'. Het Hoofd buigend, gaf Hij de geest (Joh. 19:30). De verzegeling door de Vader werd gezien in het scheuren van het voorhangsel van boven naar beneden (Matth. 27:51). Lees daarbij, zo zegt men, wat Johannes schrijft. En die het gezien heeft, die heeft het getuigd, en zijn getuigenis is waarachtig, en hij weet, dat hij zegt hetgeen waar is, opdat ook gij geloven moogt (Joh. 19:35). Op dat geloven komt het aan. Alles wat moest gebeuren is aan het kruis volbracht. Ook voor de toepassing, de toeëigening, behoeft er niets meer te gebeuren, want alles is gebeurd. Het komt aan op geloven. Voor een zondaar is volbracht aan het kruis en dat moet bijzonder een bondeling geloven. Bedroef God niet, bedroef Jezus niet. We niet gelooft, gaat verloren. Wie gelooft, wordt behouden. Wanneer dit zo wordt gesteld, dan komt het op de daad van de mens aan. De daad van de mens in samenwerking met bepaalde woorden

Gods. Nu komen we ook een andere kant tegen. Onlangs was te lezen over de bewogenheid van God. Wij liggen allen verdoemelijk voor God. Maar God was in Zichzelf bewogen over gevallen Adamskinderen. Toen en nu! Er liggen er nog onder het zegel van de verkiezing waarvan Jezus sprak, die Hij ook moet toebrengen. Misschien u wel. Dat laatste leidt ook tot denken. Laten we gaan overdenken wat in artikel 14 staat.

Gods werk in ons

God de Heere begint in ons te werken het werk der genade. Met overtuiging staat er 'in ons'. Dat volgt op het 'aan ons verkondigd'. Het is een liefdevol wonder des Heeren dat aan zondaren het Evangelie wordt verkondigd. Zelfs moet verkondigd worden. De opdracht in het verleden geldt nog in het heden. Predik het Evangelie aan alle creaturen. Ruim en rijk. Op het 'aan' volgt het 'in'. Niet als een vanzelfsheid, maar het werk Gods neemt een begin en dat in een zondaar die naar het recht van God de tijdelijke en eeuwige straf verdiend heeft. Die van huis uit dood is door de zonden en misdaden. Ja maar, een gedoopte dan. Terecht is gezegd dat de Abrahamspositie de Adamspositie niet te niet doet. De doop zegt dat je gewassen moet worden en het reinigingsmiddel is het bloed van Jezus Christus. Zeker, de betekenis van de doop staat niet los van het werk des Heeren. Duidelijk wordt erop gewezen en voor gebeden. Gaat het over het werk Gods in ons, er wordt zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament op gewezen. Welk een woorden staan in Ezechiël 36. Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vleses hart geven. En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewa-

ren en doen (vers 26 en 27). Welk een heilsvorstrekende, werkende woorden hebben geklonken op de Pinksterdag. Woorden voor toen, voor nu en voor morgen. Hand. 2:16-21. Laten die woorden waarde hebben voor ons persoonlijk en ambtelijk leven. Het begin daarvan schittert in Genesis 3. De zoekende en werkende liefde Gods wordt zo duidelijk beschreven en beleden in art. 17 van de N.G.B. Wij geloven dat onze goede God door Zijn wonderlijke wijsheid en goedheid, ziende, dat zich de mens also in de lichamelijke en geestelijke dood geworpen heeft en zich geheel ellendig gemaakt had. Laten we er acht op geven dat deze werkelijkheid voor God de Heere geen constatering is, maar een reeds vaststaande werkelijkheid. Een werkelijkheid die spreekt van moedwillige ongehoorzaamheid.

Voor een zondaar is volbracht aan het kruis en dat moet bijzonder een bonding geloven. Bedroef God niet, bedroef Jezus niet.

Een daad verricht niet alleen door het eerste scheppingspaar, maar ook wij zijn daarbij betrokken. In art. 15 staat: Wij geloven, dat door de ongehoorzaamheid van Adam de erfzonde uitgebreid is geworden over het ganse menselijk geslacht. De verdorvenheid van de mens is radicaal. Jezus zegt: Uit het menselijk hart komen alle zonden op (Marcus 7:21-23). Onze geestelijke staat wordt getekend in Romeinen 8: Doende de wil des vleses en der gedachten. Die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen. Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God, want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet. Die in het vlees zijn kunnen Hem niet behagen. Zo is het levensbeeld van de mensheid na het paradijs. Welk een grote tegenstelling met het verleden. Laten we als dienaars, als bedienaren van het Woord, er niet gering over denken of spreken. Gods spreken gaat in geen enkel opzicht te ver. Zijn woorden zijn waarheid en kunnen getoetst worden. De Heilige Geest leert amen zeggen op Gods woorden. Met verootmoediging, berouw en gebed.

Geestelijk dood

De Heere zegt dat we geestelijk dood zijn door de zonden en misdaden (Ef. 2: 1 en 5). Nu wijst het dood zijn niet op passiviteit, maar op activiteit. Ons dood zijn is niet onze machteloosheid, maar het betekent dat we in opstand leven tegen God en alles wat Hij gemaakt heeft. In ons hart, ons gevoel, ons denken, ons horen, ons spreken, ons doen en laten zit levenswerking. Vandaar dat het doen van de wil des vleses en der gedachten vijandschap is tegen God. Het dood zijn grijpt ons aan in heel ons bestaan naar lichaam en ziel. Zeker, door de algemene genade mag er een onderling leven zijn, liefde en samenleving. Levende personen worden zo door de Heere gegeven en aan elkaar verbonden. Laten we dit niet onderwaarderen. In het pastorale gesprek dient dit een plaats te hebben met het aandringen tot een aanhoudend gebed om de werking van Gods Geest in het hart. Om het kennen, het beleven, waarvan artikel 17 spreekt, namelijk Genesis 3. De soevereine daad van God de Heere. Onze goede God, heeft door Zijn wonderlijke wijsheid en goedheid, Zichzelf begeven om de mens te zoeken. Het zoeken, het opzoeken van God, werd niet gedaan uit gemis, uit medelijden. Wanneer dat gebeurd was, dan had God de Heere de deugden van Zijn rechtvaardigheid en heiligheid geschonden. Zijn Goddelijk recht moest ongeschonden blijven. In het begin van het boek Genesis wordt be-

schreven Gods scheppingsheerlijkheid. De scheppingsgave en de opdracht aan de mens. Hen werd gewezen op de straf op ongehoorzaamheid, op de overtreding van het proefgebod. We kunnen ook lezen over de grote triomf van de satan, die de overste van de wereld is geworden. De mensheid is onder zijn heerschappij gekomen. Zijn veelzijdige macht en kracht is groot. Wat in het doopsformulier staat is daarbij betrokken. Voor het dopen klinkt het in het kerkgebouw dat wij met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren zijn en daarom kinderen des toorns zijn. Welk een werkelijkheid, die door niets van ons kan weggenomen worden. In alle ernst, met bewogenheid, mag het in de prediking niet ontbreken. Maar het Woord vraagt om meer. Het Koninkrijk Gods is er. Dat moet gepredikt worden. Dat Koninkrijk heeft sterke muren. Elke aanvaller sneuvelt. Op de deur die er is, moet gewezen worden. Die deur is Jezus Christus en Hij is niet alleen de deur, want Hij heeft ook verdiend het ingaan in het rijk door wedergeboorte. Het werk Gods wat begint in de zondaar, zet zich voort, wordt voltooid en zal schitteren tot verheerlijking van God drie-enig. Het loven des Heeren wordt gehoord. Het eren en verheerlijken van de heilige Drie-eenheid is levenslust.

M.C. Tanis

Van de redactie

Verschijsning volgende nr.

Het volgende nummer zal verschijnen over twee weken D.V. dinsdag 1 december 2015. Kopij graag binnen donderdag 19 november.

Herfst

De bladeren zijn voor het grootste deel afgevallen. Daar gaat een prediking vanuit. Hebt u die prediking mogen verstaan? We lezen in Jesaja 64:6b 'En wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind.' Wij zijn allen zondaren, misdadigers. Er is alleen ontkoming aan het oordeel van God in Christus, Die plaatsvervangend als een zondaar, als een misdadiger is gerekend, opdat zondaren, misdadigers, zalig zouden worden.

AvH

DE PRAKTIJK

Dr. B. Toes is enkele weken geleden gepromoveerd op een studie over vernieuwingen binnen het Reformatorisch Onderwijs. Hij constateert dat de eisen van de Overheid soms bijna kritiekloos werden aanvaard door de leiding in reformatorische onderwijskringen.

Het betreft hier niet enkel onderwijs-technische eisen van de Overheid, die werden overgenomen. U hebt kunnen lezen dat in de nieuwere didactiek een ander mensbeeld wordt gehanteerd. Gods Woord leert ons allerlei over ons, mensen, wat haaks staat op wat in onze maatschappij wordt beleden. Wie over het hoofd ziet dat de mens van nature geneigd is tot alle kwaad, krijgt een totaal ander leermodel in de klas. Toes nu heeft aangetoond dat een dergelijke “omscholing” het Reformatorisch Onderwijs parten heeft gespeeld. Het lijkt me heel goed dat dit verschijnsel aan het licht gekomen is. Ik heb zelf ook meermalen de indruk gehad dat onderwijsorganisaties wel heel ver wilden gaan in aanpassingen aan de moderne maatschappij. Dat kan veroorzaakt zijn door de gedachte dat we de Overheid te allen tijde moeten gehoorzamen. Dat lijkt juist en het verdient zelfs aanbeveling zo te denken, maar het is tegelijk een gevaarlijke gedachte. Laat ik een voorbeeld geven. Ik las dat er ooit kritiek werd uitgeoefend op bepaalde ideeën die binnen het RO leven. Men gaf een antwoord dat erop neerkwam dat binnen het Onderwijs andere wetten en regels gelden dan bijvoorbeeld in de kerk en in de Bijbel. U begrijpt dat de gevolgen desastreus kunnen zijn, als we zo denken. De laatste jaren waait er gelukkig hier en daar een andere wind. Bisschop, parlementariër voor de SGP, is iemand die zich zelfstandig opstelt tegenover ministers en staatssecretarissen. Het is namelijk helemaal niet gewenst en verplicht om altijd maar te accepteren wat Den Haag wil. Zijn tactiek boekt soms ook succes. Het gaat er dus vooral om dat we onszelf moeten blijven en dat we getrouw moeten zijn aan onze Bijbelse uitgangspunten. Ik heb met voldoening eenzelfde indruk gekregen van bestuurders binnen de VGS, een Gereformeerde Schoolbegeleidingsdienst. Wat iemand als P. Moens aanvoert in contacten met de Overheid, verdient waardering. Hopelijk zetten deze mensen de trend voor de toekomst.

Op zichzelf is het niet zo vreemd dat werkers in het publieke domein voor allerlei dilemma's komen te staan. Iets zeggen vanaf de kansel is nog iets anders dan de uitvoering van onze principes in de maatschappij. Het valt op dat allerlei Reformatorische stichtingen, die een roeping vervullen in het maatschappelijke leven, eenzelfde verschijnsel vertonen, namelijk een zekere aanpassing aan denkschema's van de wereld en een verwatering van de Bijbelse normen. Immers, dit soort organisaties vinden problemen op hun weg, die vragen om een oplossing of willen aanzetten tot aanpassing. Deze oplossingen zijn vaak niet zo makkelijk en snel te bieden. Ik kan mij dus voorstellen dat het verkeer in de wereld voor zulke instellingen de noodzaak van compromissen inhoudt. Ik denk dat feitelijk iedereen, die functioneert op de werkvloer, in deze tijd vlucht in een of

andere vorm van het compromis. Je gaat dan doordeweeks anders om met wereldse invloeden dan 's zondags in de kerk. Dat kan een dominee al overkomen als hij na een preekbeurt aan het snelverkeer deelneemt. Het is denkbaar dat hij dan ineens de wet anders interpreteert dan enkele ogenblikken eerder in de kerk. Hier ligt een wezenlijk probleem, waar ieder mee te maken krijgt. Ook allerlei stichtingen en organisaties dus.

Deze ontwikkelingen roepen op tot bezinning. Er wordt steeds meer op gewezen dat we als christenen in onze maatschappij ons niet moeten laten leiden door valse schaamte; dat kan immers al snel leiden tot hypocrisie.

We mogen Toes dankbaar zijn voor zijn studie, die ons wakker wil maken en ons ook dwingt tot een meer principiële keus. Dat geldt allereerst het Onderwijs. Ik sprak dezer dagen nog iemand die zich afvroeg of hij zijn kinderen nog wel naar een Reformatorische onderwijsinstelling kon sturen. Er wordt soms te los omgegaan met wat ons heilig en dierbaar is. Maar ook andere organisaties, zoals Eleos en andere, zullen er goed aan doen zich te bezinnen op deze gevaren. Er moet over de hele linie een omslag tot stand komen.

Ook de prediking zal hieraan meer moeten meewerken dan tot nu toe geschiedt. De lijnen moeten niet alleen getrokken worden naar de ziel, maar ook naar het volle leven. Naar de school en naar het kantoor, naar Internet en de telefoon, naar ontspanning en vrije tijd. Iemand wees erop, dat het funest werkt als teksten vergeestelijkt worden, zodat alles slechts betrokken wordt op de ziel en de binnenkamer. We werken dan in de hand dat de preek een wereldvreemd element wordt, waar mensen op de maandagmorgen niet mee uit de voeten kunnen. Het worden dan twee werelden, waartussen een grote kloof gaapt, de wereld van de kerk en die van de maatschappij, die van de zondag en die van de maandag. Gods Woord strekt zich uit tot alle terreinen van het leven. Wie werkelijk genade kent, zal beseffen dat uit het hart de uitgangen van het leven zijn, d. w. z. dat we geen aparte zondagse jas aan hebben, die gedurende de week in de kast hangt. Gods Woord spreekt over kinderen en over vaders en moeders, over het gezin en over de poort (als aanduiding van het openbare leven), over de krant en over het kerkblad. En zo is er meer te noemen.

Er is geen scheiding tussen natuur en genade. Integendeel, zelfs de bellen der paarden hebben, in de beloofde heilstijd, als opschrift de heiligheid des Heeren. Als dat zo is, is het onbestaanbaar wat laatst geschreven werd dat jongeren en ouderen vrij massaal kijken naar allerlei speelfilms. Zulke signalen vragen om bezinning en bekering. Als deze studie van Toes daaraan mag meewerken, zal dat tot zegen zijn voor de kerk en voor de Maatschappij.

P. Roos

Enkele bladzijden uit het levensboek van Job (9)

Toen stond Job op, en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, en viel op de aarde, en boog zich neder; En hij zeide: Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarhenen wederkeren. (Job 1:20-21)

Vorige keer waren we er getuige van, hoe Job op één dag door vier mokerslagen van de vorst der duisternis getroffen werd. Hoe reageert Job op die inktzwarte dag in zijn leven? Als hij op één dag niet alleen al zijn bezittingen, maar ook zijn tien kinderen moet verliezen?

Bewogen

Het eerste wat we lezen, is: *'Toen stond Job op, en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd'*. De welgestelde Job zal een sierlijk opperkleed hebben gedragen. Maar als deze verschrikkelijke slag hem treft, pakt hij zijn kostbare mantel met beide handen vast en scheurt hij zijn kleed in tweeën. Als een teken van diepe rouw. En zijn hoofdhaar en zijn baard – in de Bijbel ook als een sieraad beschouwd – scheert hij af. Om dezelfde reden. Zo geeft Job op oosterse wijze uitdrukking aan het diepe verdriet dat er in zijn hart is.

Nee, Job blijft niet onbewogen onder de slagen die hem treffen. Dat is wel één van de gevaren als een mens onder de slaande hand van God verkeert. Dat hij ongevoelig wordt onder die slagen. Maar als een mens ongevoelig wordt onder de slagen, zal hij ook het geestelijk onderwijs dat de Heere daarin wil geven, niet meer kunnen ontvangen. Juist daarom roept de Hebreeënschrijver zijn lezers op om *'kastijding des Heeren niet klein te achten'* (12:5). Hutcheson schrijft: *'Uit vers 20 mogen wij leren, dat de Godzaligheid de mensen niet leert het leed te verachten, of dat zij zich zullen verharderen onder de roede Gods, die wil dat zij gevoelig zullen zijn, als zij verdrukt worden, want het is in Job te prijzen, dat hij opstond, zijn mantel scheurde, en zijn hoofd schoor'*.

Bidden en buigen

Job doet nog iets. We zien hem op zijn knieën vallen en zich voorover buigen. En daar, in het stof, bidt Job. Daar wen-

telt hij de last van zijn ontzaglijk zware beproeving op de Heere. Daar schreeuwt hij zijn nood uit – misschien wel in een woordeloos gebed – tot de God van de hemel. Daar geeft hij zijn moeite en verdriet in de hand des Heeren.

Opnieuw laat ik Hutcheson aan het woord: *'De heiligste weg om het gevoel van ellende en van onze onstandvastigheid in dezelve te behandelen, is daar niet onder te bezwijken, maar tot God te gaan met al onze zwarigheden'*.

En terwijl Job zich zo in het stof buigt, bidt hij niet alleen tot God. Maar hij aanbidt God ook. Al begrijpt hij God niet, al is alles donker, hij onderwerpt zich aan de Heere. Buigt onder Hem. Vernedert zich. Erkent God als de Soevereine.

Redenen overdenken

En dan het derde wat Job doet: *'En hij zeide: Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarhenen wederkeren'*. Terwijl Job daar neerbuigt in het stof, spreekt hij zichzelf als het ware toe. Hutcheson merkt erbij op: *'Het is ook de plicht van het volk Gods onder de verdrukking, om redenen te ontdekken waardoor zij overtuigd mogen worden om lijdzaam te zijn'*.

Welke 'redenen' worden dan bedoeld? Het eerste wat we Job horen zeggen, is: *'Naakt ben ik uit mijn moeders buik gekomen'*. Job herinnert zichzelf hier aan het begin van zijn leven. Toen hij geboren werd, kwam hij zonder enige bezitting in de wereld. Als een ongekleed, hulpeloos menskind. Meer nog, als een menskind zonder rechten. Als een zondig mens. Want ook bij zijn geboorte gold het: *'Wie zal een reine geven uit een onreine?'* In het licht van die rechteloosheid houdt Job het verlies dat hem heeft getroffen, allereerst.

Job zegt er nog iets bij: *'Naakt zal ik daarheen wederkeren'*. Probeer u het zich voor te stellen. Job ligt nog steeds gebogen op de grond. Zijn blik is gericht op het stof der aarde. En dan belijdt hij: Naakt zal ik naar de aarde terugkeren. Ik zal een keer sterven en begraven worden. En dan kan ik niets meenemen. Dan moet ik alles achterlaten. Ook in het licht dáárvan overdenkt hij het verlies dat in zijn leven gekomen is.

De God van Job

Laten we intussen bedenken, dat deze woorden van Job uitgesproken werden in diepe verootmoediging, terwijl Job onder God mocht buigen. God gaf Job deze verdraagzaamheid. En nu geldt dat Job gestorven is. Maar de God van Job leeft nog. Hij kan ook in 2015 mensen die in zichzelf niet buigen kunnen en het voor God niet verliezen kunnen, te sterk worden. Laat het ons gebed zijn!

A.J.T. Ruis

En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren

Van nature is ieder mens verdorven. Daaruit komen voort overtredingen in gedachten, woorden en werken. Het hele lichaam wil zondigen. We dragen het zaad van alle mogelijke zonden in ons. Verstand, wil en aandoeningen zijn verdorven. De zonde voert heerschappij in de natuurlijke, onherboren mens.

Zij die herboren zijn, vinden nog veel overblijfselen van het kwade in zich. Er zijn nog veel zondige lusten en gedachten. Gods kinderen willen het goede, maar het volbrengen wordt niet gevonden. Het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Vanwege de zonde is onze staat buitengewoon ellendig. God had de mens goed geschapen. Door eigen schuld behoort dit tot het verleden. De zondige mens heeft geestelijke en eeuwige straf verdiend. Ziel en lichaam hebben gezondigd. De heilige God kan geen gemeenschap hebben met het zondige schepsel. Wij hebben de eeuwige verdoemenis verdiend, het eeuwige vuur, de buitenste duisternis. God eist rekenschap van zondige gedachten, woorden en daden. Hoe is het mogelijk te ontkomen aan de welverdiende straf? De mens heeft niets om te betalen. Al zouden Gods kinderen nooit meer zondigen, hoe moet het met de in het verleden bedreven zonden? De Heere stelde na de zondeval de offers in. Die laten zien wat de mens heeft verdiend. De besnijdenis leert dat de mens in zonden ontvangen en geboren wordt. De mens is het waard "om als een onnut en stinkend lid afgesneden en verworpen te worden." De voorgeschreven wassingen wijzen op de onreinheid van de zondaar. De doop predikt de vuilheid der zonden. Job beleeft dat er geen reine uit een onreine kan voortkomen. David beleeft in zonden ontvangen en geboren te zijn. Paulus beleeft dat er in zijn vlees geen goed woont. Jakobus schreef dat wij allen in vele struikelen. Gods kind blijft zondigen. Daarom is de bede om vergeving blijvend nodig. Ieder heeft dagelijks brood nodig en ook vergeving van zonden. Gods kinderen hebben aanklevende, dagelijkse zonden. Het bidden om vergeving blijft noodzakelijk gepaard met vertrouwen op verhooring. God de Vader vergeeft op grond van het werk van Christus. Christus heeft de Wet volbracht en de straf gedragen. God verlost in Christus van de schuld en de straf der zonde. God zal de zonden der Zijnen nimmermeer gedenken. Christus heeft al de straf gedragen. Gods kinderen kunnen in niets anders roemen dan in het kruis van Christus. God handelt niet met Zijn kinderen naar hun zonden en vergeldt hun hun ongerechtigheden niet. Zo ver het oosten is van het westen, zover doet Hij de overtredingen van hen. "Daarom grijpen zij moed en komen tot Hem. Zij bidden tot Hem uit de diepte van de nood, dat Hij ze al meer en meer verzekere van hun verzoening, dat Hij de vergeving van hun zonden in hun hart verzegele door Zijn Geest; dat hij in

hen verwekke en vermeerdere het gevoel Zijner genade; om daarin versterkt te worden, is hun dagelijkse wens, arbeid en zorg. Daartoe hebben zij altoos deze bede in hun hart en mond."

'Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.' De zondige mens zoekt kwaad met kwaad te vergelden. Hij is niet in staat te vergeven of te vergeten wat is aangedaan. Met Gods kinderen staat dit anders. "Zij zuiveren hun hart van haat en bitterheid, zij gewinnen zich het leed te verdragen dat hun overkomt, zij zoeken geen wraak tegen hun vijanden. Gewillig zijn ze om in genade te ontvangen die hen vertoornd hebben. Ja, zij zullen weldoen jegens hen, door wie hun kwaad is aangedaan." De Geest Gods werkt in hen. Zij zijn niet wraakgierig jegens hun naaste. Zij zijn van harte bereid hun vijanden goed te doen. Arnoldus Cornelii roept op zichzelf op dit punt te onderzoeken. Indien vergevingsgezindheid aanwezig mag zijn, is dat een bewijs dat God de zonden zal vergeven die bedreven zijn. "Want Hij vindt u in Christus, Die de schulden betaalde en de straf droeg!" Gods kinderen dienen zich te beijveren om in vrede met hun naaste te leven, hun gebreken te verdragen, hun misdaden hen niet te verwijten, geen kwaad met kwaad te vergelden. Zij dienen zich te beijveren het kwade te overwinnen door het goede. Wie de naaste niet wil vergeven kan ook niet op de juiste wijze bidden om vergeving van zijn eigen zonden. Christus heeft immers deze twee zaken samengevoegd: vergeving door God en vergevingsgezindheid jegens de naaste. "Laten wij niet onze naaste weigeren, hetgeen wij niet wensen dat ons van Godswege geweigerd zou kunnen worden." Arnoldus Cornelii besluit met een gebed waarin beleden wordt dat wij van nature arme, ellendige zondaren zijn. Na ontvangen genade wordt er nog vaak gezondigd tegen God. Daardoor hebben we straf verdiend. Er is vergevingsgezindheid die door de Heere gewerkt is in het hart. "Dat wij zo levendig Uw gunst jegens ons ervaren, als ons gemoed ons getuigt, dat wij niemand een kwaad hart toedragen. Dit doet ons, o Vader, met des te meer moed en lust tot U roepen, in een vast vertrouwen op Uw beminde Zoon: 'Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.' "

A. van Heteren

De oproep

Het zal allen die catechisatie geven overkomen dat er in de loop van de tijd steeds dezelfde vragen worden gesteld. Een van die vragen is die naar de bekering van een mens. Is dat nu, zoals gezegd en geprekt wordt, alleen een werk van de Heere, of moeten wij ook wat doen, misschien zelfs wel de eerste stap zetten? De Heere roept immers ook op tot bekering? En hoe kan de Heere dat nou doen als we ons niet kunnen bekeren? Je kunt toch aan iemand die verlamd is aan beide benen niet vragen om een stukje te gaan lopen?

Hier hebben we een vraag die niet alleen bij jongeren leeft. En laat ik dan maar gelijk met de deur in huis vallen. De Heere komt inderdaad tot ons met de oproep om ons te bekeren. Daarvan vinden wij vele voorbeelden in de bijbel, al noem ik nu maar een voorbeeld: “Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood van de goddeloze! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israels?” Deze bekende woorden vinden wij in Ezechiël 33 vers 11. Die oproep om ons te bekeren komt voort uit Gods hart dat bewogen is met het lot van zondaren. Zondaren reizen immers hun eeuwige ondergang tegemoet? Een ondergang die ze zelf zoeken. Ze zoeken immers de Heere niet en hebben geen lust om de Heere te vrezen? Als Psalm 25 vers 6 in de kerk gezongen wordt, Wie heeft lust de HEERE te vrezen, moet het antwoord daarop zijn: van nature niemand! Dat is heel erg. Wat zijn we door en na de val in Adam toch in een ellendige situatie terecht gekomen.

Maar wat is nu zo wonderlijk in die oproep tot bekering? Dat God daarin ons waarschuwt en als het ware terug roept van onze dwaalwegen. Die talloze waarschuwingen in de Bijbel laten zien dat God meent wat Hij zegt, namelijk dat Hij geen lust heeft in onze dood! Gods waarschuwend stem moet onze ogen openen voor de werkelijkheid waarin wij verkeren: het grote gevaar verloren te kunnen gaan! En daar gaat het om, daarom komt God met die oproep: bekeert u. Om ons oog te openen voor het gevaar van de dood, dat is de eeuwige ondergang.

Bij de oproep tot bekering kan het twee verkeerde kanten opgaan. De ene is dat een mens zegt: maar ik kan me niet bekeren. Een mens is immers dood in de zonden en de misdaden? Hoe kan ik me dan bekeren? Dat kan een mens van zichzelf niet. En met die redenering is de zaak dan afgedaan. Misschien dat er dan nog een andere redenering op volgt, zo in de trant van: God moet het doen, je moet uitverkoren zijn, enzovoort. En intussen blijven we dezelfde en gaan we rustig voort op onze weg en voelen ons misschien nog eerlijk, oprecht en rechtzinnig ook. Je kunt ook een andere verkeerde weg inslaan. Namelijk dat je de oproep serieus neemt en anders gaat leven, jezelf gaat verbeteren en van een eertijds ongelovige nu een gelovig

mens wordt, Jezus aanneemt en God als je Vader gaat erkennen. Wie dat doet gaat er inderdaad helemaal van uit dat een mens zich bekeren kan en simpelweg gehoor kan geven aan de oproep tot bekering. God riep en ik kwam! Vanaf dat moment ben je bekeerd, een christen, een gelovige op weg naar de hemel. Je hebt je bekeerd!

Er is echter een derde weg. En dat is tevens de enige weg die tot waarachtige bekering leidt. Waarom moet de profeet Ezechiël, en waarom moeten Gods knechten steeds maar weer oproepen tot bekering? Opdat onze ogen zullen open gaan voor de noodzaak van bekering. Vanwege onze zonde en schuld tegenover de Allerhoogste. Ezechiël moest preken in een dal vol met doodsbeenderen. Maar hij moest ook roepen om de Heilige Geest. De Heilige Geest gebruikt het Woord, de oproep tot bekering, om onze blinde ogen te openen. En wat zie ik dan als Hij mij de ogen opent? Dat ik een lief kind van God ben, een uitverkorene? Nee, dat ik een verloren mens ben. Dat ik een onbekeerd mens ben. Dat ik een zondaar ben die gered, bekeerd moet worden. Dan moet er niets bij God gebeuren (“God moet het doen”), maar er moet wat met mij gebeuren: ik moet bekeerd worden. Dat wordt mijn nood. Dan krijgen we de Heere en Zijn werk nodig, dan gaan we roepen om bekering, om genade, om vergeving. Ik kan het maar kort weergeven, maar in grote lijnen gaat het zo! Dat is bekering, dat ik met de profeet Jeremia ga vragen: “HEERE, bekeer ons tot U, zo zullen wij bekeerd zijn”, Klaagl. 5:21.

O, wat is de prediking dan toch van het grootste gewicht. En wat is het gebed van de prediker om de Heilige Geest van even zoveel gewicht! Door Hem worden blinde zielsogen geopend. Door Hem komt een verloren mens aan de voeten van de Heere Jezus terecht. En daarover de volgende keer meer.

K. Hoefnagel

P E R S BERICHT

CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE BEZINNINGSKRING BINNEN DE CLASSIS LEEUWARDEN.

Op D.V.Vrijdag 20 november a.s. wordt er weer een bezinningsavond gehouden.

Ds.J.P.Boiten hoopt te spreken over het onderwerp: 'Het volk Israël'

Deze bijeenkomst wordt gehouden in het kerkgebouw van Broeksterwoude-Andreasingemeente.

Adres: Foarwei 21, 9104 BS Damwoude.

Er wordt gelegenheid gegeven voor het stellen van vragen.

Aanvang :19.45 uur. Allen van harte welkom!

DE GESCHIEDENIS VAN P.F.S.A.R NU IN BOEKFORMAAT!

Vanaf 9 december 2015 verkrijgbaar: het Diesboek met honderd jaar P.F.S.A.R.-geschiedenis.

Aan het begin van de 21ste eeuw kreeg een commissie van de senaat van de Apeldoornse studentenvereniging Per Fidem Studiumque Ad Rostra de opdracht om de eerste honderd jaar van de vereniging te beschrijven. Het heeft even geduurd, maar nu is een kroniek te verkrijgen van de vereniging die startte als een reciteerclub.

In 1904 bedachten enkele christelijke gereformeerde broeders een manier om hun spreekvaardigheden te verbeteren. Zij richtten de club 'DINDUA' (Door Inspanning Nuttig, Door Uitspanning Aangenaam) op. Geleidelijk aan groeide de vereniging in haar karakter uit tot een ware studentenvereniging. Een Corps met een gemengd ledenbestel: gemengd qua geslacht, kerkelijke afkomst en nog veel meer.

Het Diesboek beschrijft het proces van P.F.S.A.R. van de beginjaren af tot enkele jaren geleden. Leuke momenten komen naar voren, maar ook de minder fijne kanten worden belicht. Aan de hand van acta, abactiaatsinformatie en verslagen van leden wordt een beeld geschetst van een Corps dat op de woeste wateren koers bleef houden.

Het boek wordt op D.V. 9 december gepresenteerd tijdens de vergadering van de 111ste Dies Natalis Corporis (verjaardag van de vereniging). Op deze vergadering zal tevens een lectio (lezing) zijn van drs. Patrick Kuipers, die zal spreken over 'Eenvoud'. Deze lezing is vrij van kosten. U bent hiervoor van harte uitgenodigd, gelieve wel eerst uw aanmelding te mailen naar diescie@pfsar.nl!

Het boek is vanaf de Dies verkrijgbaar en kost u slechts 14,95 euro, inclusief verzendkosten. Het enige wat u hoeft te doen, is een mailtje te sturen naar diesboekpfsar@gmail.com, onder vermelding van uw naam en adresgegevens. De deadline voor de bestelling is 14 november 2015!

BOEKBESPREKINGEN

Ditteke den Haan, *De Bijbel van Dina*, gebonden, 45 blz., 9.95 euro, Uitgave Gereformeerde Bijbelstichting, ISBN 978-90-72186-85-0.

Twee mensen worden tijdens de watersnood van 1953 gered. Dina, de hoofdpersoon uit dit verhaal, neemt ook haar Statenbijbel mee. Dina en haar man worden gespaard en ook de Bijbel blijft bewaard. De illustraties in dit prentenboek zijn van Ella Bakker. Geschikt om voor te lezen vanaf 5 jaar en om zelf te lezen van af 6 jaar.

Willem Teellinck, *Troostrijk gesprek over de kracht van het christelijk geloof*, gebonden, 106 blz., 12,95 euro, Uitgeverij De Banier, Apeldoorn, ISBN 978-94-6278-2808.

De auteur is de vader van de Nadere Reformatie in de Nederlanden. Willem Teellinck leefde van 1579- 1629. Teellinck heeft zestig boeken geschreven. De neerlandicus C. Bregman heeft het nu uitgegeven boekje goed leesbaar gemaakt voor de hedendaagse Nederlander. Tegelijkertijd wordt zoveel mogelijk de bedoeling van Teellinck weergegeven. Dr. W.J. op 't Hof schrijft dat in zijn inleiding op dit boekje. Het werkje dat nu is hertaald, is oorspronkelijk het tweede deel van het in 1624 uitgegeven 'De nieu-maecker, ende Sijn nieu werck', een uitwerking van Openbaring 21:5a 'En Die op den troon zat, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw.' Het eerste deel is indertijd hertaald door ds. J. van der Haar. Het kwam uit in 1974. Over het nu verschenen boekje schrijft dr. W.J. op 't Hof in zijn voorwoord: "Het boekje is een dialoog tussen Gajus (een gemeentelid- vH) en de theoloog Jacobus, waarin Teellinck stelt dat door het geloof een mens zichzelf verloochent, uit zichzelf gaat en zich geheel op Gods genade in Christus werpt. De bedoeling van de Heere met de leer van de rechtvaardigmaking-door-het-geloof-alleen is om de zondige mens op het allerdiepste te vernederen en de genadige God het allermeeft te verhogen." Het werkje kan geboekstaafd pastoraat genoemd worden. Toen Teellinck dit boekje schreef beschuldigde zijn plaatselijke collega Aegidius Bursius hem ervan de reformatorische leer van de rechtvaardiging-door-het-geloof-alleen in te wisselen voor de puriteinse leer van de actieve heiliging. 'Troostrijk gesprek' bevat elementen die een reactie op deze beschuldiging vormen. Het is een mooi, lezenswaardig boekje. Iets uit de rijke inhoud willen wij weergeven. Op blz. 35 wordt de vraag gesteld wat het is de Heere Jezus Christus door het geloof te omhelzen en aan te nemen. In het antwoord op de blz. 36 en 37 wordt onder meer gezegd: "Welnu, Hij wordt ons door God aangeboden als onze *Profeet* om ons onderwijs te geven; als onze *Priester*, om ons verzoening te schenken; en als onze *Koning* om ons te regeren. Als iemand instemt – en niets meer dan dat – met datgene wat God aanbiedt, dan mag hij erop vertrouwen dat

hij zo de Heere Christus geheel en al en ongedeeld aanneemt, zoals Hij wordt aangeboden. Iemand kan alleen maar door wat Christus als Priester gedaan en geleden heeft, betaling van zijn verdoemelijke schuld en vergeving van zijn zonden ontvangen. Daarover is hij ook het meest bekommerd en daar verlangt hij het meest naar. Maar iemand die zich dit realiseert, ervaart ook dat hij er op krachtige wijze toe bewogen wordt om de Heere Christus niet alleen aan te nemen tot zijn Priester – om voor hem de straf te lijden en de schuld van zijn zonde te betalen; maar ook tot zijn Profeet en tot zijn Koning – om door Hem geleerd en geregeerd te worden. Hij ziet en hoort immers uit Gods Woord dat dat de bedoeling en de wil van onze God is. Als iemand dus Christus heeft tot een Priester, Die voor hem de schuld van zijn zonde betaalt, dan moet hij de Heere Christus ook aannemen tot zijn Profeet en zijn Koning, om door Hem geleerd en geregeerd te worden, Jes. 55:4; Hand. 3:22 en 23.” Teellinck schrijft dat er drie middelen zijn om door het geloof kracht uit Christus te ontvangen ten einde een christelijk leven te kunnen leiden. Deze drie middelen zijn: Beloften, kenmerken en gebed. Over ‘beloften’ lezen we op blz. 56 het volgende: “En als wij dan een geschikte belofte om ons te helpen gevonden hebben, moeten we daar heel goed over nadenken. We moeten haar aan ons hart leggen, en tegen onze ziel zeggen: Die belofte is beslist wáár en ze zal ook waargemaakt worden voor hen die daarop al hun vertrouwen stellen. Ze zal even zeker vervuld worden als het zeker is dat de Heere Christus, in Wie alle beloften ja en amen zijn (2 Kor. 1:29), alles heeft volbracht.

Als wij dan mogen delen in die belofte, mogen we onze ziel er ook van verzekeren dat wij daaruit méér sterkte en hulp zullen ontvangen dan wanneer we al de hulp van de wereld zouden hebben. De sterkte uit die belofte geeft méér dan welke hulp we ook maar kunnen bedenken, ook al zou dat hulp betreffen waar we echt helemaal zeker van durven en kunnen zijn. God, de Heere, Die de belofte schenkt, is immers getrouw, Tit. 1:2.”

HARKES
Begravenissen

Persoonlijke zorg voor uw begrafenis

Dokter Hamburgerlaan 59
2771 JR Boskoop

www.harkesbegravenissen.nl

Wij verzorgen alleen begrafenis

0172 - 21 21 22

VAN STAVEREN
Begravenisverzorging

Sumatrastraat 11
2405 EM Alphen aan den Rijn

**Dag en nacht bereikbaar
en in elke regio**

(0172) 23 33 38

Wij verzorgen alleen begrafenis
Bestel vrijblijvend het boekje "Mijn laatste wens"
www.vanstaverenbegravenisverzorging.nl

Steun het evangelisatiewerk in Gent

en bestel uw boeken bij ons.

Uw bestelling ontvangt u binnen twee dagen thuis.

Email:

webwinkel@evangelischcentrum.be

Telefoon (0032)92230560

 Om Sions Wil

NIEUWE BOEKEN 2015

€16,95

Het gebed des Heeren
Hugh Latimer
ISBN: 978-94-91586-60-6

€9,95

Leerstuk of stuk leer?
Wat zeggen de Dordtse Leerregels jou?
D. Rosbergen
ISBN: 978-94-91586-47-7

€11,95

Psalmen voor jou
Ds. W. Pieters
ISBN: 978-94-91586-78-1

**Bekijk de complete catalogus 2015-2016
via www.oswboeken.nl**

UITGEVERIJ OM SIONS WIL | T. 078-6930083 | WWW.OMSIONSWIL.NL

Colofon

Dit blad wordt om de veertien dagen uitgegeven door de stichting **Bewaar het Pand.**

ISSN nummer: 0166 - 4646

REDACTIELEDEN

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren,
Ds. K. Hoefnagel en Ds. J.M.J. Kieviet

REDACTIE ADRES

Ds. A. van Heteren, Vlaak 10, 8321 RV Urk, T 0527-688978
E a.vanheteren@kliksafe.nl

ABONNEMENTEN

P.J. Boers, Bergstoep 46C, 2959 AC Streefkerk. T 0184-669116
E pand@solcon.nl NL37 INGB 0000 7043 50 t.n.v.

Stichting Bewaar het Pand te Streefkerk.

Abonnementsprijs € 20,- per jaar. Abonnementsprijs Verenigde Staten en Canada \$ 20,-per jaar. Advertentietarieven op aanvraag.

Abonnementen lopen van 1 januari t/m 31 december.

Een abonnement kan op elk moment ingaan en moet uiterlijk 1 december schriftelijk of per e-mail worden opgezegd.

Kerk ➡ akkertje = voedsel voor ouderen

Najaarsactie

**Moestuintjes
Cuba**

Doet u mee?

NL65 RABO 0301 9573 63
t.n.v. SEZ - o.v.v.
Najaarsactie

SEZ, Postbus 273, 3370 AG Hardinxveld-Giessendam
tel. 0184 - 61 16 07 b.g.g. 06 - 48 77 63 96
e-mail: sez@kliksafe.nl

www.sez.st

De bestuursleden van de SEZ behoren tot de Prot. Kerk in Ned. (herv.),
Herst. Herv. Kerk, Chr. Geref. Kerken, Geref. Gemeenten,
Geref. Gemeenten in Ned. en Oud Geref. Gemeenten.

Begrafenisonderneming *De Jongh*

H. de Jongh
D.D.E. Meliëste
M.K. Ligthart
A.J. van Lieburg

*Voor een waardige en stijlvolle
verzorging van alleen begravenissen*

Wij zijn dag en nacht persoonlijk bereikbaar.

Hardinxveld-Giessendam

0184 - 611154

Papendrecht

078 - 6412740

www.begrafenisondernemingdejongh.nl

Met aandacht voor uw persoonlijke wensen.
In alle rust, vertrouwelijk en met bescheidenheid.

**WAT IS UW ENIGE TROOST,
BEIDE IN LEVEN EN STERVEN?**

In Duitsland wordt deze vraag nauwelijks meer gesteld op de kansels. Helpt u ons mee om deze zuivere leer in het Duitstalige gebied weer bekend te maken?

Zie onze website www.svvhed.org voor informatie.
Of bel 0345 - 58 08 10, ook voor een presentatie.

Voor giften: NL35 ABNA 0548 9879 20.

Wie zorgt er voor Linly?

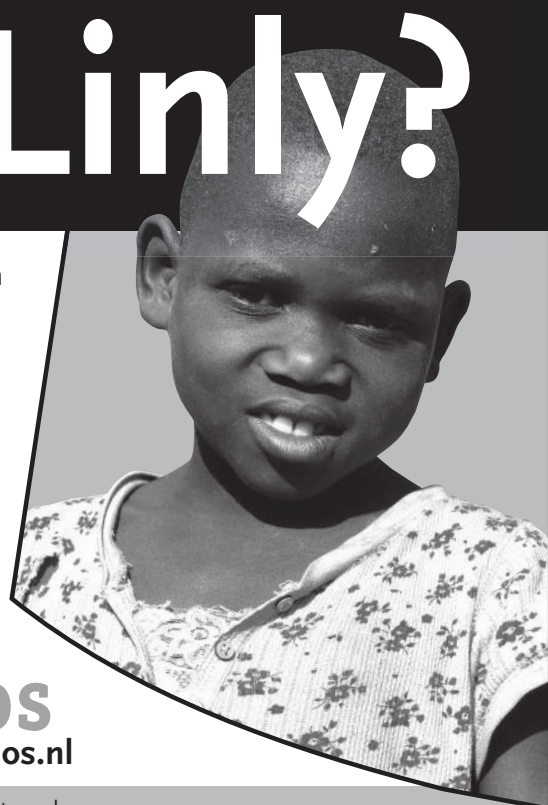
Linly uit Malawi is negen. Elke dag zorgt ze voor haar broertjes. Samen met haar moeder, een weduwe zonder werk. Te vaak gaat ze 's avonds met honger naar bed. Wilt u zorgen voor kinderen als Linly? Geef voor voedsel, kleding, medische zorg en (Bijbels) onderwijs.

**MAAK UW BIJDRAGE OVER OP
IBAN NL74 RABO 0335 3074 50**
t.n.v. Stéphanos, Hendrik Ido Ambacht
Info gezinssponsoring 038 - 385 79 66

Presentatie? Bel 06 - 301 671 72 of
mail naar voorlichting@stephanos.nl

Stéphanos
www.stephanos.nl

Wij bevelen het werk van Stéphanos van harte aan!

Ds. C. van den Berg, ds. A.A. Brugge, ds. D.J. Budding, ds. G. Clements, ds. A.A. Egas, ds. L. Groenenberg, ds. A. den Hartog, ds. J. IJsselstein, ds. L.M. Jongejan, ds. J. Joppe, ds. M. Klaassen, ds. G. van Manen, ds. L.W. van der Meij, ds. G.R. Procee, ds. A. Schot, dhr. D.J. Schouten, mr. C.G. van der Staaij, ds. K. Visser, ds. W. van Vlastuin en ds. H. Zweistra